Приповідки 7

Батьківське навчання 1-5; недосвідчений юнак 6-27

1 Мій сину! Зберігай мої слова, | заповіді мої сховай у себе.

2 Додержуй мої заповіді, - і будеш жити, | - і мою науку, як твоїх очей зіницю.

3 Собі до пальців їх прив'яжи | та напиши їх на таблиці серця свого.

4 Скажи до мудрости: “Ти сестра моя”, | а розум назви другом,

5 щоб він зберіг тебе від чужої жінки, | від незнайомої з звабливими словами.

6 Раз якось, коли через вікно мого дому, | крізь ґрати я дивився,

7 побачив я посеред простодушних, | помітив я між хлопцями юнака безумного.

8 Він проходив вулицею коло її закутка, | і простував дорогою до її дому,

9 присмерком, вечірньою порою, | у глупу ніч та в темряві, -

10 аж ось назустріч йому жінка, | одягнена, немов повія, хитра серцем.

11 Вона - пристрасна й нахабна, | ноги її не посидять у хаті.

12 То на вулиці, то на майданах, | на всіх розпуттях у засідку сідає.

13 Вона хапає його та цілує, | і безлично до нього каже:

14 “Мала принести мирні жертви, | сьогодні я мої обітниці сповнила.

15 Тому й вийшла я тобі назустріч, | тебе шукати - та знайшла тебе я.

16 Постелю мою я прибрала килимами, | тонку єгипетську тканину розстелила.

17 Поприскала я ліжко моє | міррою, алое, цинамоном.

18 Ходи лишень, упийся до ранку пестощами, | та насолодимось любов'ю,

19 бо мужа нема дома, | вибравсь у далекую дорогу.

20 Сакву грошей забрав з собою; | як місяць буде у повні, повернеться він додому.”

21 Зводить вона його своїм щедрим щебетанням, | зводить його солодкими словами.

22 І він умить за нею тягне, | немов віл, що йде під обух, | немов олень, що в сильце вскочив,

23 поки стріла його печінки не прошиє, | немов та пташка, що сама летить у сітку, | не знаючи, що йдеться про її погибель.

24 Слухай тепер мене, мій сину, | вважай на слова уст моїх.

25 Нехай твоє серце до її доріг не хилиться, | не блукай її стежками;

26 бо багатьох вона на смерть поранила, | і найсильніші всі жертвою її упали.

27 Дім її - дорога до Шеолу, | вона веде вниз до покоїв смерти.